

عزاداری هیئت شیفتگان امام هادی (ع) محله رضائیه در شب‌های ماه محرم ادامه دارد

مجلس عزای بی‌ریای محله

عطائی/در کوچه‌ای خلوت به نام وحدت ۱۰، برای ششمین سال پیاپی، شب هاسدای روضه و نوحه به گوش می‌رسد؛ نوای دل‌نشین که در طول محرم و صفر ادامه دارد. همین ویژگی هیئت شیفتگان امام هادی (ع) بود که پای ما را به محله رضائیه کشاند؛ جایی که اهالی اش عادت کرده‌اند در طول دو ماه، حال و هوای عزاداری سید و سالار شهیدان را در محله‌شان احساس کنند.

● مهمانانی از محلات مختلف

برگزاری عزاداری آن هم داخل کوچه وحدت ۱۰ سنتی است که از دل محدودیت‌های دوران کرونا بیرون آمده است. سید عباس مؤذن، مسئول هیئت شیفتگان امام هادی (ع)، درباره آغاز برگزاری مراسم می‌گوید: در ایام کرونا، محدودیت‌هایی برای تجمع در فضاهای

بسته وجود داشت و همین موضوع باعث شد تصمیم بگیریم مراسم را به فضای باز منتقل کنیم. این تصمیم حالا به سنتی شش ساله تبدیل شده است. به اعتقاد او، برگزاری مراسم پس از دهه اول محرم باید ادامه داشته باشد.

اومی‌گوید: بعد از روز عاشورا، هیئت‌ها کمی خلوت‌تر می‌شوند؛ اما این ایام هنوز محرم است و این روزها هم به عزاداری برای شهدا و اسیران کربلا اختصاص دارد.

حمید صفری، یکی از فعالان فرهنگی محله رضائیه، درباره استقبال مردم می‌گوید: هر شب حدود ۱۲۰ نفر در این مراسم شرکت می‌کنند. بیشتر آن‌ها از اهالی محله هستند، اما مهمانانی هم از محله‌های دیگر و حتی از نقاط دورتر شهر به اینجا می‌آیند. حال و هوای معنوی هیئت باعث جذب جمعیت زیادی شده است.

● فرصتی برای دیدارها

محمد رحیمی، یکی از چهره‌های پرتلاش این هیئت، می‌گوید که پانزده سال پیش به مشهد آمده و از همان روزهای نخست، دلش باین هیئت گره خورده است. فقط در قالب مهمان حضور ندارد، بلکه عاشقانه پای کار خادمی ایستاده است و از لوله‌کشی و سیم‌کشی گرفته تا فرش پهن کردن و کمک

به تدارکات را انجام می‌دهد. او هر روز از ساعت ۲ ظهر می‌آید و تا نیمه شب می‌ماند. وقتی از انگیزه‌اش می‌پرسیم، می‌گوید: هر دقیقه‌اش ثواب و حال خوب است. اینجا همکاری می‌کنیم که برای دلمان است.

زهرا رئیس‌ان از بانوان محله است که هر سال در این گونه مراسم حضور دارد. او مداحی‌های هیئت را دل‌نشین و آرامش‌بخش توصیف می‌کند و حضور در این

مراسم را فرصتی برای دیدار و هم صحبتی با همسایه‌ها می‌داند.

زهرا فراهی هم تجربه عزاداری در کنار فرزندان خردسالش را چنین تعریف می‌کند: برخورد خادمان هیئت بسیار صمیمی و محترمانه است. حتی وقتی شلوغ می‌شود، باز جایی برای نشستن پیدا می‌کنند و هیچ‌کس با بچه‌هایمان برای شلوغ‌کاری یا سروصدا تندی نمی‌کند.

● مجلسی بی‌ریا و صمیمی

محمد خونیکی، یکی دیگر از حاضران مراسم، مجلس این هیئت را صادقانه و صمیمی می‌داند. او از محتوای روضه‌ها و نوحه‌ها به عنوان نکته‌ای تأثیرگذار یاد می‌کند و می‌گوید: این روضه‌ها از دل برمی‌آیند. بی‌ریا هستند و مجالی‌اند برای دیدار و صله رحم میان همسایه‌ها. اینجا روضه، دیدار، خدمت و اخلاص در هم گره خورده‌اند.

هر شب حدود ۱۲۰ نفر در این مراسم شرکت می‌کنند که بیشتر آن‌ها از اهالی محله هستند. اما مهمانانی هم از محله‌های دیگر به اینجا می‌آیند

۷۰ نفر از کودکان منطقه ما قرار است به گروه سرود بزرگ «ایران خراسانی» بپیوندند

«ای ایران» با آوای کودکان

نیکو عقیده آنچه‌ها، دست‌در‌دست‌پدر و مادرهایشان، یکی یکی وارد فرهنگ سرای غدیر می‌شوند. بعضی‌ها هنوز خواب از سرشان نپزیده، برخی هم از هیجان برق توی چشم‌هایشان افتاده. از روزهای قبل در خانه سرود «ای ایران» را تمرین کرده‌اند و حالا قرار است یک تمرین گروهی داشته باشند.

ساعت هنوز ۹:۳۰ نشده که سالن آمفی‌تئاتر آرام آرام پر می‌شود. صدای پیچ‌پیچ بچه‌ها بلند است و بعضی از والدین مشغول گرفتن عکس از بچه‌هایشان هستند. مربی سرود ز راه می‌رسد و شروع تمرین را اعلام می‌کند.

بچه‌ها قرار است کنار هم روی سن بروند، صداهایشان را با هم هماهنگ کنند. یک گروه واحد شوند و سرود «ای ایران» را اجرا کنند. اما این فقط یک تمرین ساده نیست. قرار است اجرای نهایی را در سالن صداوسیما ضبط کنند؛ قرار است تجربه‌ای مشترک بسازند که شاید تا سال‌ها در خاطرشان بماند؛ اولین باری که ایستاده‌اند کنار هم و برای ایران آواز خوانده‌اند.

● نگاه‌های مشتاق مادران

مادرها با اشتیاق و هیجان به فرزندان‌شان که روی سن ایستاده‌اند، چشم‌دوخته‌اند. بایکی از مادرها هم کلام می‌شوم، مریم‌آقایی، ساکن محله مصلی، می‌گوید از طریق کانال فرهنگ‌سرا از تشکیل این گروه سرود خبردار شده و پسر نه ساله‌اش، اشتیاق خودش را برای شرکت

در برنامه اعلام کرده است؛ محمد صدای خوبی دارد. در کلاس قرآن هم شرکت می‌کند. تا حالا چند بار در صحن امام خمینی (ره) حرم مطهر، برای جمعیت قرائت کرده. باین فضاها آشناست، برای همین هم استرس ندارد.

بعد از تمرین، فرصت پیدا می‌کنم با خود محمد نظام دوست هم‌گپ بزنم. همان‌طور که مادرش گفته بود، از همان نگاه اول پیدا است که از اعتماد به نفس خوبی برخوردار است. بالبخند جوابم را می‌دهد: از دو روز پیش جلوانه می‌ایستم و سرود می‌خوانم. همیشه دلم می‌خواست در گروه سرود شرکت کنم و حالا این اتفاق افتاده.

کمی آن طرف‌تریکی دیگر از شرکت‌کننده‌ها ایستاده است. نورایحانی هشت سال بیشتر ندارد اما با تسلطی فراتر از سنش به سؤال‌هایم پاسخ می‌دهد. او هم با مادرش از خیابان علیمردانی آمده است و می‌گوید آمده تا با خواندن این سرود، عشقش به کشورش را نشان بدهد و استعدادش را هم به دیگران معرفی کند؛ در خانه برای خودم زیاد شعر و آواز می‌خوانم. اما این اولین بار است که کنار بقیه بچه‌ها سرود می‌خوانم. استرس دارم، اما خوشحالم.

● ضبط نهایی در صداوسیما

سید مجتبی ذبیحی، مربی و مدیر این گروه سرود، با حوصله پاسخ سؤال‌ها را می‌دهد. می‌گوید نام گروه را «ایران خراسانی»

گذاشته‌اند؛ گروهی که قرار است در نهایت هزار عضو داشته باشد. البته امروز، در این نوبت تمرین، تنها هفتاد نفر حضور پیدا کرده‌اند. ذبیحی توضیح می‌دهد که این برنامه فقط به فرهنگ سرای غدیر محدود نمی‌شود و توضیح می‌دهد: در فرهنگ‌سراهای دیگر هم همین روند در حال اجراست. قرار است بچه‌ها از همه این مراکز جمع شوند و تمرین نهایی در سالن صبا صداوسیما برگزار شود. همان‌جا هم اجرای نهایی ضبط خواهد شد، برای پخش در تلویزیون.

حسن زاده، مدیر فرهنگ سرای غدیر، از استقبال پر شور خانواده‌ها می‌گوید: به ویژه از لحظه‌ای که متن فراخوان در کانال فرهنگ‌سرا منتشر شده است، پیام‌های یکی پس از دیگری رسیده‌اند؛ این کار، هم فرصتی برای بروز استعداد های بچه‌هاست، هم مشارکت آن‌ها را در اتفاقات فرهنگی و اجتماعی اخیر پررنگ‌تر می‌کند.

او معتقد است همین تجربه ساده می‌تواند در ذهن بچه‌ها ماندگار شود و حس تعلق به اجتماع را در آن‌ها تقویت کند.